

על-ידי האדם – שהוא דומה כביכול לקדוש-ברוך-הוא שאינו מגבל חסוֹשָׁלוֹם – וכלול מן העליונים והתחתונים – אדם (מלשון) 'אדמה לעליון, ועל-ידי קריאת השמות המשיך את השרש של הנברא שירד עד לנברא הגשמי שנוצר ממנו.

דבר זה מגדיר הקדוש-ברוך-הוא "חכמה" – "חכמתו מרבה משלכם". אדם הוא החכם "הרואה את הנולד", וכפי שמבאר אדמו"ר הזקן: "שוראה כל דבר איך נולד ונתהוה... בדבר ה'" – הוא רואה את ההולדה והתהוות, איך נולד ונתהוה העצם הנברא משרשו ומדבר ה'.

אמנם מלאכים רואים את הכוח האלוקי המלבש בנבראים, אבל את שרשו למעלה אין בגדר המלאך לראות.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק טו, עמ' 13-15)

רחמי אדונונו מרחמינו מלך המשיח לעולם ועד

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד לתקופה זו

כ"ג תשרי: כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע מכריז על תקנת אמירת תהלים בכל יום כפי שנחלק לימי החודש, בשנת תרפ"ז.

הכרות כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע על כתיבת ספר-תורה לקבלת פני משיח צדקינו, בשנת תש"ב.

כ"ד תשרי: יום בו נאסר כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע, בפעם הראשונה בשנת תקנ"ט, ובפעם השניה בשנת תקס"א.

יום פטירת הרבנית רחל ע"ה ינובסקי (זקנתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח).
יום בו עזב כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע את רוסיה, בשנת תרפ"ח

לכות

הרה"ת ר' שמואל-בנימין וזוגתו מרת שטערנא-שרה שיחיו

וב"ב, הת' שניאור זלמן, חי' מושקא,

אסתר מרים, מנחם מענדל שיחיו

פ א ג ע ל מ א ן

מעין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות של

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו מליובאוויטש

יו"ל

לזכרון

הרבנית הצדקנית ח'ל מושקא

ע"ה ז"ל

מוגש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר חב"ד ב'

שנת המאה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

שנת הקהל

וזאת הברכה

בסיום חמשת חמשי התורה נמנות מעלותיו של משה והנפלאות "אשר עשה משה לעיני כל ישראל".

את המלים "לעיני כל ישראל" מפרש רש"י: "שנשאו לבו לשבר את הלוחות". שבירת הלוחות היא אחת ממעלותיו של משה, אחד הדברים המיוחדים והנפלאים שבצע משה. גם דעת הקדוש-ברוך-הוא הסכימה לשבירת הלוחות. הקדוש-ברוך-הוא אמר על הלוחות "אשר שברת", כלומר: יישר כותך ששברת!

משל למלך שהלך למדינה רחוקה והותיר את ארוסתו עם השפחות. מכיון שהשפחות היו מקלקלות דבק שם רע גם בארוסה. כאשר נודע הדבר לשובין, מה עשה? עמד וקרע את כתבתה. אמר השושבין: אם יכעס המלך על התנהגותה הבלתי-הולמת של ארוסתו ויצוה להרגה, אמר לו: "אין לה כלל כתבה, הרי עדן אין היא אשתך. לכן, לא מגיע לה ענשו!"

כאשר ראה משה שחטאו ישראל בעגל, חשש שהקדוש-ברוך-הוא יבקש להענישם. מה עשה משה? מהר לשבר את הלוחות. הלוחות השבורים דומים לכתבה הקרועה. לאחר שנשברו הלוחות לא יוכל הקדוש-ברוך-הוא להעניש את ישראל, שהרי הם כמו ארוסה לפני נשואיה. משה רבנו שבר את הלוחות כדי להגן על ישראל וכדי להצילם מן הענש הצפוי להם.

משה רבנו אהב מאוד את התורה, כבוד אותה ויקר אותה. אף-על-פי-כן, כאשר ראה הרועה הנאמן שקיומם של הלוחות עלול לפגוע חלילה במצבם של ישראל, הוא לא הסס כלל, ומיד שבר את הלוחות. אף-על-פי שאלו שחטאו בעגל היו רק חלק קטן מתוך עם-ישראל, כאלו שהיו במצב נחות וירוד, נטל משה את הלוחות שקבל מידי הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו ושבר אותם, כדי להציל את אותם נדחים מתוך בני-ישראל. פעלתו של משה רומזת למעלתו של עם-ישראל, שלמענו כל מאמץ כדאי, והנה כדאי וראוי אפלו לשבר את הלוחות כדי להגן על ישראל מן הענש.

שבירת הלוחות מעידה על מסירות-הנפש העצומה של משה רבנו למען עם-ישראל. מעשה זה מבטא את גדלתו של משה, ומופיע בסיום לפרוט מעלותיו הגדולות של משה.

רש"י כותב: "נשאו לבו לשבר את הלוחות" ולא: "עלה בדעתו לשבר את הלוחות", כיון ששבירת הלוחות מהנה התנשאות – הרמה והגבהה של רגשותיו של משה, "נשאו לבו". משה אהב מאוד את התורה, כבוד אותה והתירא ממנה. הוא נזקק להתעוררות אהבת ישראל רבה ונעלית עד כדי כך שתכריע את רגשותיו כלפי התורה, ויוכל לשבר את הלוחות למען עם-ישראל.

שבירת הלוחות "לעיני כל ישראל" נוטעת אהבת ישראל עצומה בלב כל יהודי לכל הדורות.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק לד, עמ' 217-221)

בראשית

מספר במדרש: בשעה שבא הקדוש-ברוך-הוא לברא את האדם, התיעץ במלאכי השרת... אמרו מלאכי השרת, אדם זה מה טיבו, ענה להם הקדוש-ברוך-הוא: חכמתו מרבה משלכם. ולראיה העביר הקדוש-ברוך-הוא את הבהמות לפני המלאכים, שאל אותם מה הם שמות הבהמות, ולא ידעו. העבירן לפני אדם, ושאל מה שמותיהן. אמר האדם: "זה שור, זה חמור..."

קריאת השמות לכל הנבראים על-ידי האדם מבטאת את חכמתו הרבה. השל"ה הקדוש מסביר כי בשמו של כל נברא מרמז שרשו. אדם הראשון השיג את המקור ואת השרש של כל נברא, ולפיו העניק שם לכל אחד.

המלאכים ודאי ידעו גם הם מהו מקורו של כל נברא ומהו שרשו. אולם, הם לא יכלו לקרא לנבראים בשמות על-פי שרשם. זוהי חכמה מיחדת שנתנה לאדם הראשון.

אמנם לכל נברא יש שרש למעלה, אולם לנברא עצמו אין כל ערך לעמת שרשו. אפלו לאחר השתלשלות רבות מאוד עדן לא תתכן התנהות גשמית כתוצאה מהרוחניות. בריאת נבראים גשמיים משרשים רוחניים עליונים היא רק בכוחו של הקדוש-ברוך-הוא, שהוא כל-יכול, ויכול להביא להתהוות גשמיות מרוחניות.

מכאן אנו למדים, שידיעת שרשו של נברא אינה מספקת כדי לדעת מה הוא השם שבו ראוי לקרא לו למטה, בעולם הזה. ולכן, לא יכלו המלאכים לקרא שמות. קריאת השמות היתה פעלתו של האדם הראשון. פעלה זו אפשרית דוקא